

2012

LI. ŠP (25.–27. 5.)

Během uplynulého roku se Lenka Novotná stala Lenkou Hulákovou, v čele přehlídky ale zůstala... Hrál se v DFŠ a divadelní kavárně, v DPČ, kulturním domě, v kostele sv. Kříže, v „Pí“ Local Clubu, také v parku. O tomto ročníku referovala členka poroty dramaturgyně Českého rozhlasu Alena Zemančíková.

Zasloužený zájem si opět získalo Divadlo Kámen s Macháčkovou inscenací *Ras al Chajma*, text „opakující věty plné plevelných slovíček, střet vyprávění a dialogu v improvizovaných pasážích s dokonalým hudebním doprovodem dvou klarinetistů“, vynikající a disciplinované herectví a suverénní improvizace. „Divácký zážitek podobný zážitku z hudby,“ píše v recenzi Zemančíková. Divadlo Geisslers Hofcomoedianten z Kuksu, soubor herců již s profesionálním školením, ale dosud působící v amatérských podmínkách, uvedl představení *Don Juan aneb Strašlivé hodování*, v němž režisér Petr Hašek pracoval s barokní předlohou „velmi volně, důmyslně využil fenomén telenovely a vytvořil inscenaci poetickou, groteskní i krutou a navíc zcela originální, s důslednou koncepcí a perfektním provedením“.

Jelínkova inscenace spojených souborů Divadlo Dno Hradec Králové a divadlo Na cucky Olomouc *Idolls EMOčně dEMOmoliční EMOkál (2011)* byla o popových pseudoidolech. V amatérském „soužití“ se spojili v podstatě již profesionální herci, loutkoherečka Johana Vaňousová, Jiří Jelínek (v té době v brněnském Divadle na provázku) spolu s kytaristou a hercem Michalem Daleckým – citlivě a s nadhledem hráli o „každodennosti teenagerů“ a představení okouzlo i samotnými hereckými a pěveckými výkony – „mohlo by svědčit klubům a hospodám, pokud by tam bylo zváno,“ píše Zemančíková. Choceňská učitelka ZUŠ Hana Voříšková spolu s Matějem Pospíšilem představili okouzující komorní inscenaci podle A. S. Puškina *O zlaté rybce*, vytvořenou jen z hlíny a trávy v minimalistické scénografii Hany Voříškové a s jejím intimním hereckým projevem – „Není poetičtějšího a mírnějšího způsobu než ten, jakým pracuje Hana Voříšková,“ tvrdí recenze.

Hranický Láhor/Soundsystem představil další pokus o ansámblovou improvizaci *Kdo, když ne my? Kdy, když ne teď?*, tentokrát z prostředí hudebního klubu, „jako esoterický moment jasného zření budoucnosti“ na téma ohrožené demokracie a svobody, byť opět s jistými handicapami srozumitelnosti. Souboru Triarius z České Třebové nesvědčil scénický prostor kostela sv. Trojice. Inscenace *Orangután v továrně* (Lubor Kasal podle Toma Kirkwooda v režii Laca Špaise a Josefa Jana Kopeckého) dokonce podle Zemančíkové „uvedením v kostele nabylo jistého rouhačství, ale pro svůj pevný inscenační názor k alternativě vůči standardním divadelním postupům poskytla přehlídce dynamiku a říz“. V rámci experimentálních pokusů zaujal i D.R.E.D. & J.S.T.E. Ondřeje Pumra inscenací *Ikonanta na motivy Sofokla*, ovšem „nic víc, nic méně“ než v předchozích letech.

Program zahrnul i řadu dalších představení anoncovaných sice jako „doplňkový program“, z dokumentace ale není jasné, zda některá nebyla i soutěžní. Recenzenti se o nich nezmiňují, ani program ve zpravodaji je nerozlišuje. Už začátkem týdne se hrály venkovní projekty, např. Divadla Continuo *Projekt Now!* a Divadla DNO *Svět podle Fagi*, o víkendu hrálo profesionální pražské LAMENTO Lucie Trmíkové skvělou inscenací *Z tance v prach a zase do tance, den matky Terezy* v režii Jana Nebeského, pohybové studio Cyranovy boty Brno hru Věry Bělehrádkové *Kavárna* a soubor Škytafky ZUŠ Roberta Schummana z Aše inscenací *Burn baby burn*, pražský soubor Depresivní děti touží po penězích *Muzeum všednosti – víra*, Divadlo TEJP a Divadlo DIOD z Jihlavy akrobatickou inscenací *Zeppo*,

soubor Nenasytná Vrtule ze Slaného hru *Jezení*, profesionální brněnské HaDivadlo představení *Psychóza ve 4:48*, soubor Anička a letadýlko (Praha, Brno) inscenaci *Chroust* a českobudějovický soubor Arte della Tlampač *Sametového hranostaje*. V programu pro píseckou veřejnost uvedla Šermířská divadelní společnost RIVAL vystoupení *Císařovi chráněnci aneb komedie plná nápojů* a Firedance company *Fireshow – Transfigurations*. A také se promítalo – hranický Láhor/Soundsystem uvedl film Petra Marka *Nic proti ničemu* a uskupení Gorila (Nejhodnější medvídci a spol.) filmové zpracování Levínského kultovní hry *Harila*, v programu byl i koncert Petra Váši *Ty syčáci* a vystoupení brněnské kapely Čankišou. Divoký taneční rej House in da Castle, Krastra Sound a hosté nabídli „house music all night long!“.

Lektorský sbor tvořili opět Alena Zemančíková, Jan Císař, Vladimír Hulec a Ján Šimko. Vyšla čtyři čísla zpravodaje (redaktoři David Slížek, Petra Jirásková, Jakub Hulák a Radek Pokorný, fotografovala Pavla Zimmermanová). Zpravodaj uváděl obligátní již rubriky *Odposlechnuto* a *Jak to vidí vzorek lidí* či rozhovory s tvůrci inscenací.

Na letošním Šrámkově Písku, který je přehlídkou experimentujícího divadla, zaznělo, že konformně konzumní svět divadelních institucí je prostorem, vůči němuž se amatérské divadlo vymezuje nejen svými tématy, ale především svou vlastní existencí. Amatérské divadlo [...] není institucí s nejrůznějšími závazky. Svou hmotnou existenci řeší amatérští divadelníci jinak. [...] Letos zesnulý rozhlasový teoretik a režisér Jiří Hraše říkal, že amatérské divadlo funguje vždycky, protože vždycky je výrazem komunitního usilování, vespolným divadlem prolamujícím banalitu všednosti a umožňujícím existenciální přesah bez závislosti na uměleckém výsledku. Má své vášnivé příznivce, kteří ho podporují. Když to tak vezmu, divadlo profesionální má mnohem těžší situaci. (Zemančíková, Alena. Šrámkův Písek. Amatéri proti divadelnímu provozu. AS 2012, roč. 49, č. 3, s. 40)